

JAK POWSTAŁ KANON PISMA ŚWIĘTEGO

- „Kanon” Pisma Świętego to lista ksiąg odpowiednich, by je odczytywać w liturgii.
- Cały Kościół, spotykając się na soborze powszechnym w Trydencie, ustanowił ten kanon.
- Tradycja apostołska pozwoliła Kościołowi rozpoznać, jakie pisma powinny być zaliczone do zbioru ksiąg świętych (KKK 120).

Biblia dzieli się na dwie części: Stary Testament i Nowy Testament. Stary Testament składa się z ksiąg, które zostały napisane przed czasami Jezusa Chrystusa; księgi Nowego Testamentu zostały napisane po czasach Chrystusa. Obie części są równie ważne. Jak wkrótce się dowiemy, Nowy Testament nie usuwa Starego Testamentu. Wprost przeciwnie, sami autorzy Nowego Testamentu stale odnoszą się do Starego Testamentu jako do „Pisma Świętego”.

Ale to, jak napisano Biblię, to tylko połowa historii. W tamtych czasach napisano wiele innych ksiąg oprócz tych, które weszły w skład Pisma Świętego. W jaki sposób Kościół zdecydował, które księgi należą do Pisma Świętego, a które nie? A skoro już o tym mowa, co to miało znaczyć, że księga jest częścią Pisma Świętego?

Odpowiedź na to pytanie wiąże się z celebracją liturgii. Liturgia to nabożeństwo w Kościele, a jego centralną częścią jest celebracja Eucharystii.

Gdy spotykali się pierwsi chrześcijanie, celebrowali liturgię w dwóch częściach: jako Liturgię Słowa i Eucharystię. Każdy mógł uczestniczyć w Liturgii Słowa, ale tylko ochrzczeni chrześcijanie mogli zostać na Eucharystii. (Ten podział istnieje aż do dnia dzisiejszego, chociaż nie wyrzucamy już nie-chrześcijan z kościoła, gdy celebруем Eucharystię).

W Liturgii Słowa pierwsi chrześcijanie słuchali czytań z Pisma Świętego, tak samo, jak robimy dzisiaj. Czytania ze Starego Testamentu były takie same, jakich słuchali Żydzi podczas swoich zgromadzeń – w istocie wielu chrześcijan nadal chodziło do synagog, dopóki nie zabronili tego ich przełożeni. Ale oni słuchali również listów Apostołów i historii z życia Chrystusa. Które z tych nowych ksiąg były odpowiednie, by czytać je w liturgii? To było pytanie, na które musiał odpowiedzieć wczesny Kościół.

„Kanon” to odpowiedź na to pytanie. Pod przewodnictwem Ducha Świętego Kościół opracował listę albo „kanon” ksiąg zatwierdzonych. Włączenie danej księgi do kanonu oznaczało, że jest ona natchniona przez Boga. („Kanon” to greckie słowo, które oznacza „laskę mierniczą” albo „zasadę”). Inne księgi odrzucono, ponieważ nie były natchnione przez Boga.

W odniesieniu do Starego Testamentu Kościół uznaje za kanoniczne niektóre księgi, których żydowska tradycja nie zalicza do Pisma Świętego. Te księgi są określane jako „deuterokanoniczne”, od greckiego wyrazu oznaczającego „drugi kanon”:

Księga Tobiasza	2 Księga Machabejska	Księga Barucha
Księga Judyty	Księga Mądrości	część Księgi Daniela
1 Księga Machabejska	Mądrość Syracha (Eklezjastyk)	część Księgi Estery

Kościół protestancki zwykle podążają za późniejszą tradycją żydowską, dlatego większość Biblii protestanckich pomija te księgi. Ale według Kościoła katolickiego księgi deuterokanoniczne mają taki sam autorytet, jak pozostałe księgi Biblii; one są częścią Pisma Świętego. Te księgi przedstawiają, w sposób dość dosłowny, pewne doktryny, które są uznawane za katolickie nauczanie i katolicką praktykę. Na przykład 2 Księga Machabejska w sposób zdecydowany ukazuje koncepcję stworzenia i to, że wierni Żydzi modlili się za dusze zmarłych na wiele lat przed nadejściem Jezusa Chrystusa. Księga Tobiasza ukazuje istnienie i działalność aniołów stróżów.

KOŚCIÓŁ BĘDZIE NASZYM PRZEWODNIKIEM

- Biblia może być trudna do zrozumienia.
- Bóg stworzył Kościół, by on nauczył nas tego, co potrzebujemy wiedzieć.

Biblia to księga wielka i czasem trudna. W całości była pisana przez kilka tysięcy lat przez pisarzy, którzy żyli w czasach bardzo odmiennych od naszych. Bez odpowiedniej pomocy moglibyśmy niewłaściwie zrozumieć to, co autorzy Biblii próbowali nam powiedzieć.

Ale nie zostaliśmy pozostawieni bez pomocy. Kościół, założony przez samego Jezusa Chrystusa, i kierowany przez Ducha Świętego, interpretuje Biblię, nie popadając przy tym w błąd. Dokładnie tak, jak obiecał Jezus Chrystus, Kościół katolicki zawsze jest z nami, by uczyć nas, jak rozumieć Biblię w świetle żywej Tradycji.

Bez tej pomocy bylibyśmy zagubieni. Gdybyśmy nie mieli nauczyciela prowadzonego przez Boga, zostawałyby nam tylko ludzkie interpretacje Biblii. A te ludzkie interpretacje nie zgadzają się ze sobą. Jeśli chcemy iść za Słowem Bożym i zrozumieć Pismo Święte, wówczas musimy nauczyć się tego, czego naucza Kościół, nasza Matka.

W roku 382 n.e. papież polecił uczonemu i duchownemu, Hieronimowi, (późniejszemu świętemu), aby przygotował nowy przekład Biblii z hebrajskiego i z greki na język łaciński. Ten przekład jest znany jako Wulgata, od łacińskiego zwrotu *vulgata editio*, co w przybliżeniu znaczy „wydanie do powszechnego obiegu”.

Co to jest kanon biblijny?

Księgi Biblii są bezbłędne pod przewodnictwem Bożego natchnienia. Dlatego tylko Bóg może objawić, które księgi są dziełem Jego natchnienia. Listę ksiąg natchnionych nazywa się kanonem, od greckiego wyrazu oznaczającego „łaskę mierniczą”. Aby księga została włączona do kanonu, musi być natchniona. Kościół odpowiedział na pytanie o natchnienie danej księgi zwracając się do Świętej Tradycji. Magisterium interpretuje Tradycję przy wsparciu Ducha Świętego.

Od początku swego istnienia, Kościół głosił, że księgi Biblii są natchnione. „Dzięki tej Tradycji Kościół poznaje cały kanon ksiąg świętych, w niej także samo Pismo Święte pełniej jest rozumiane i nieustannie skutecznie oddziałuje”. (Sobór Watykański II, *Dei Verbum*, 8)

Ważne materiały z czasów wczesnego Kościoła, stanowiące tego potwierdzenie, pochodzą z Synodu w Kartaginie w IV w. i z późniejszego zwyczajnego Magisterium, wliczając Sobór Florencki w 1441 roku. Sobór w Trydencie w 1546 roku uroczystie zdefiniował kanon Pisma Świętego.